

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Варна, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. М.

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело
№ 20243000500017 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по въззивни жалби на всяка от насрещните страни в първоинстанционното производство срещу различни части на решение № 1248/30.10.2023г., постановено по гражданско дело № 313 по описа за 2023г. на Окръжен съд-Варна, а именно:

1. Въззивна жалба на Прокуратурата на РБ, подадена чрез прокурор в ОП-Варна, против решението **в частите му**, с които този въззивник е бил осъден да заплати на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ на В. П. Б. от гр. В. сумата, представляваща **разликата над 4 000 лв. до присъдената сума от 15 000 лева** (съобразно **уточняваща молба от 01.12.23г.**) като обезщетение за причинените му страдания и сумата от 3 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди: платен адвокатски хонорар, всички вреди вследствие повдигането и поддържането на обвинение за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, по което е бил оправдан с присъда № 260005/18.11.2020 г. по НОХД № 211 по описа за 2018 г. на Окръжен съд Добрич, потвърдена с решение № 9/02.02.2022 г. по ВНОХД № 115/2021г. на Варненския апелативен съд, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на влизане на присъдата в сила: 11.03.2022г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата 20 лв., представляваща сторените разноски: платени държавни такси, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Счита се, че не е доказано по делото

възникването на здравословни проблеми (х., проблеми с апетита и съня, сърцебиене и др.), да са свързани с наказателното производство срещу ищеца. Заболяванията са датирани отпреди *г., т.е. преди привличането на ищеца към наказателна отговорност. Освен това ищецът е претърпял и други стресови фактори – смърт на дете, смяна на работното място, гледане на възрастен родител, което не е било взето предвид за генезиса и развитието на заболяванията. В тази връзка въззивникът се позовава на заключението на СМЕ и на възрастта на ищеца към 2013г. Неправилно било прието от съда, че в резултат на воденото срещу ищеца наказателно производство той е бил принуден да си продаде всички оръжия, тъй като доказателствата сочат за продажбата само на едно от тях. Счита се, че по делото не са доказани твърдените вреди и причинната им връзка с воденото наказателно производство. Поддържа се, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв. е прекомерно и в нарушение на принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, както и установената практика на ВКС (цитирани са конкретни решения). Сочи се, че по делото не е било доказано и извършването на разноски в рамките на наказателното дело, тъй като нито един от представените договори за правна помощ в наказателното производство няма номер, а отделно от това не са представени доказателства за начина на плащане на уговорените възнаграждения – в брой или по банков път. Отправеното искане е решението да бъде отменено в обжалваните му части като обезщетението за неимуществени вреди бъде намалено, а искът за присъждане на имуществени вреди - изцяло отхвърлен.

В указания от съда срок не е депозиран отговор на тази въззивна жалба от насрещната страна.

2. Въззивна жалба на В. П. Б. (подадена лично с вх. № 28013/16.11.23г. и чрез адв. Р. Х. – с вх. 28165/17.11.23г.) против решението, **в частите му**, с които са отхвърлени исковете му за заплащане на горницата над присъдената сума 15 000 лв. до претендираната сума 50 000 лева, представляваща обезщетение за причинените му страдания и сумата 792 лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди: платени разноски за пътни и дневни за него и защитниците му до Добрич за заседанията, всички вреди вследствие повдигането и поддържането на обвинение за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, по което е бил оправдан с присъда № 260005/18.11.2020 г. по НОХД № 211 по описа за 2018г. на Окръжен съд Добрич, потвърдена с решение № 9/02.02.2022г. по ВНОХД № 115/2021г. на Варненския апелативен съд, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на влизане на присъдата в сила до окончателното изплащане на задължението. Счита се, че решението е необосновано, незаконосъобразно и постановено при нарушение на процесуалните правила. Оспорва се възражението на насрещната страна, че наказателното производство се е водило за по-дълъг период поради смяната на съдебния състав, но според въззивника това е било поради поведението на

представителя на прокуратурата, който е допуснал пропуски по конституирането на пострадалите лица. Оспорва се извода на съда, че заболяванията на ищеца датират отпреди наказателното производство, тъй като от доказателствата по делото се установява, че х.та е констатирана през *г. и то поради стреса от наказателното производство, чиито последици Б. като юрист, е осъзнавал. Именно поради изпитвания хроничен стрес от воденото наказателно дело, това заболяване е довело до с. н. през *г. и до смяна на с.та клапа с изкуствена такава през *г. Към въззивната жалба са приложени амбулаторни листи, съставени след приключване на устните състезания пред първата инстанция, в които е отбелязано включването на още едно лекарство. Оспорва се и приетото от първоинстанционния съд въз основа на заключението на вещото лице - съдебен медик, че не е налице връзка между възникването на здравословните проблеми именно с наказателното преследване. В тази връзка се поддържа становището, че хроническият стрес, установен чрез заключенията на вещото лице-психолог, е причината за сърдечно-съдовите заболявания при ищеца, базирайки се на цитирани чуждестранни научни статии. Съдът не бил взел предвид факта, че след като ищецът е бил принуден да напусне заеманата длъжност „заместник-директор по техническите въпроси“, се наложило да работи на „незначителни длъжности“ и да приема каквато и да е работа, за да осигури издръжката на семейството си. Това също е причинило допълнителни страдания, неимуществени и имуществени вреди, които трябвало да бъдат обезщетени чрез размера на присъденото от съда обезщетение. Сочи, че след приключване на наказателното производство, ищецът е бил принуден и унижен да участва в курс за боравене с оръжие, за да възстанови правото си за носене на оръжие, при което е заплатил сумата от 250 лв. Тези страдания и вреди счита, че следва също да бъдат обезщетени. Поддържа се, че съдът не е преценил конкретиката на настоящия случай и не е оценил обективно тежестта и вида на конкретните страдания на ищеца, както и инфлационните процеси, поради което и присъденото обезщетение е в занижен размер. Сочи се, че и искът за присъждане на разноските във връзка с пътуванията от гр. В. до гр. Д. също следва да бъде уважен, тъй като по делото е установено личното участие на ищеца в наказателното производство, а цената на билетите за автобус и дневните разходи в минимален размер, също са установими. В жалбата, подадена чрез адв. Х. е допълнено, че решението е постановено при липсата на мотиви, тъй като е посочена само хронологията на действията и доказателствата по делото. Липсват обаче конкретните основания, които са мотивирали съда да определи обезщетението за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв. Въззивникът претендира отмяна на решението в отхвърлителните му части и уважаване на исковете в пълните предявени размери. Претендира се и определяне на адвокатски хонорар на осн. чл. 38 от ЗАдв.

В предвидения срок не е депозиран отговор на тази въззивна жалба от насрещната страна - Прокуратурата на Република България.

С оглед направеното от представителя на Прокуратурата на Република България уточнение, решението не е обжалвано и поради това е влязло в сила в частта му, с която е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4 000 лв.

В с.з. становищата, изразени във въззивните жалби и отговора, се поддържат чрез процесуални представители на страните. Депозирани са и писмени бележки от процесуалния представител на ищеца и от самия ищец, в които след обсъждане на фактите по делото се поддържа, че са налице предпоставките на специалния материален закон за ангажиране на отговорността на държавата от воденото срещу него незаконно наказателно производство, продължило в нера разумен срок, тъй като са налице претърпени от същото неимуществени и имуществени вреди. Поради техния характер и интензитет се счита, че претендираният с исковата претенция размер е адекватен и освен това е съобразен и с общественно-икономическите условия в страната, касателно инфлацията, посъпването на цената на стоките и услугите и невъзможността ищецът да се реализира професионално, въпреки двете си висши образования. В писмените бележки на ищеца се претендира присъждането и на законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди, считано от влизането в сила на оправдателната присъда.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от фактическа и правна страна, относимо към предмета на въззивното производство:

В исковата си молба, подадена на 09.02.23г., ищецът В. П. Б. от гр. В. е твърдял, че по ДП № 139/14г. по описа на РУ на МВР, гр. Тервел му е било повдигнато обвинение за това, че на 01.07.14г. в гр. Т., в качеството си на заместник-директор по техническите въпроси в „Пл. - Т“ АД, гр. Т., е причинил смъртта на И. Н. С. от с. П. С., област Д., поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност – работа с екструдерна линия за производство на полипропиленови ленти „STAREX 800 S/90“, като е нарушил подробно посочени правни норми, като не е изпълнил задълженията си във връзка с поддържането в изправност на производственото оборудване и обезпечаване на безопасни условия на труд при работа с посоченото техническо съоръжение, престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК. Срещу ищеца е бил депозирал в съда обвинителен акт и по образуваното НОХД № 211/18г. на ОС-Добрич след проведени 12 съдебни заседания е била постановена присъда на 18.11.20г., с която същият е бил признат за невиновен в извършване на престъплението, за което е било повдигнато обвинението. Въз основа на протест на прокурора е било образувано ВНОХД № 115/21г. на ВАпС, който с решение № 9/02.02.22г. е потвърдил първоинстанционното присъда. Съдът е приел на двете инстанции, че ищецът не е допуснал вменените му с обвинителния акт нарушения и не е осъществил от обективна и субективна страна състава на чл. 123, ал. 1 от НК. Изложено е било в исковата молба, че за целия период на повдигане на обвинението до оправдателната присъда на

въззивната инстанция, ищецът е живеел под постоянен стрес и напрежение, несигурност за бъдещето си. При явяванията в сградата на полицията и по-късно в съдебните зали, ищецът се чувствал изключително унижен и страдащ от уронване на престижа му, на доброто му име в обществото. Изключително тежко ищецът е преживял и разпита на работници от предприятието, както и на майката и братът на починалия, тъй като е било болезнено да вижда в очите на повечето от тях укора, че е виновен за смъртта на техния приятел и роднина. Тежестта на преживяванията на ищеца се усилвали от това, че той е бил невинен. Всичко това е рефлектирало и върху семейството му, което също е било под стрес и напрежение. Вследствие на стреса и голямото психическо напрежение от възможните негативни последствия, ищецът не можел да спи, да се храни и да води нормален живот. През 2016г. е заболял и бил диагностициран с х.. Въпреки предприетото медикаментозно лечение, продължаващото нервно напрежение и стрес са влошили здравословното състояние на ищеца и през *г. заболяването му преминало в с. н., а по-късно всичко това е наложило предприемането на оперативно лечение на сърцето чрез смяната на с.та клапа с изкуствена такава. Едновременно с това на ищеца е било назначено лечение и с два вида антидепресанти, което продължавало и към момента на подаване на исковата молба в съда. Отделно от горното, ищецът е направил и разходи за заплащане на адвокатски възнаграждения за защита в наказателното производство на двете му фази, общо в размер на 3 000 лв. Явяването пред съда пък било свързано и с извършването на разходи за транспорт и дневни, които съизмерени с цената на билетите за пътуване с автобус от гр. В. до гр. Д. и обратно, както и по 10 лв. дневни, възлизат на общо 792 лв. Отправените до съда искания са били да бъде осъдена Прокуратурата на Република България да заплати на ищеца обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 50 000 лв. и обезщетение за претърпените имуществени вреди в размер на 3 792 лв., ведно със законната лихва върху обезщетението от 50 000 лв., считано от влизане в сила на оправдателната присъда до окончателното му изплащане.

В депозирания в срок отговор на исковата молба ответникът е оспорил предявените искове. Посочено е, че ищецът не е представил доказателства в подкрепа на всички свои твърдения – относно продължителността на наказателното производство против него, относно взетата мярка за неотклонение (МНО), относно претърпени неимуществени вреди и причинна връзка на същите с наказателния процес, относно реалното извършване на разходи за защита по наказателното дело. Посочено е било, че продължителността на процеса пред съда е била увеличена поради смяната на съдебния състав, за което ответникът не следва да носи отговорност. Здравословните проблеми на ищеца пък са били установени през м. 01.2016г., но това не означава, че те не са били отключени по-рано, както и че са свързани с воденото срещу него наказателно производство. Отделно от това самият размер на обезщетението за неимуществени вреди се счита за прекомерен.

Така наведените от ищеца в исковата молба твърдения по фактите, както и формулираният петитум, сочат на искове с правна квалификация **по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ** – претендира се присъждане на обезщетения за описаните в исковата молба неимуществени и имуществени вреди, настъпили като последица от повдигането и поддържането на незаконно обвинение, което е продължило в неразумен срок.

С оглед произнасянето на първоинстанционния съд по така въведените като основания на иска факти, подведени под хипотезата на приложимата материалноправна норма и в рамките на отправеното искане, решението в обжалваните му от страните части се явява допустимо.

Съгласно трайно установената задължителна практика (ППВС № 4/23.12.1968 г. и ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, както и във формираната по реда на чл. 290 и сл. /отм./ от ГПК практика на ВКС по приложението на чл. 52 от ЗЗД/) понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ правнорелевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, дали ищецът е оправдан, респ. - наказателното производство е прекратено по всички обвинения или по част от тях, продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му, дали е взета и вида на взетата мярка за неотклонение; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. Значение има и обстоятелството как се е отразило повдигнатото обвинение на професионалния живот на ищеца, когато то е за умишлено престъпление в област, в която е професионалната реализация на обвиняемия, неговото съдебно минало, наличието или липсата на предишни осъждания. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт. Когато се определя и обезщетение на вредите от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл.6, §1 ЕКЗПЧ, същото се определя глобално като съдът в мотивите на решението си следва да обсъди и критериите за бавно правосъдие по чл. 2б, ал. 2 от ЗОДОВ, както и да посочи частта, която се присъжда за вредите от неразумния срок на производството (т. 1 от ТР № 1/27.11.23г. по т.д. № 1/22г. на ОСГК на ВКС). В този смисъл

неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло.

Видно от материалите на приобщеното към доказателствения материал ДП № 139/14г. на РУ на МВР, гр. Тервел, че същото е било образувано по повод съобщение от дежурен служител по тел. 112 относно настъпила трудова злополука с мъж в завод „Пл.-Т“, гр. Т. на 01.07.14г., водено срещу неизвестен извършител, за това, че на посочената дата при изпълнение на служебни задължения в цеха, поради немарливо изпълнение на занятие, представляващо източник на повишена опасност, е причинена смъртта на И. Н. С. – престъпление по чл. 123, ал. 1, пр. 2 от НК (т. I, л. 1). Видно от приложените в т. IV, л. 8-12 копия на трудов договор от 18.02.13г. и допълнително споразумение към същия от 18.05.13г., че ищецът е бил назначен на длъжността „Зам. директор – техническите въпроси“, а с анекса му е възложено изпълнението на функциите и на юрисконсулт в „Пл.-Т“ АД, гр. Т..

В рамките на досъдебното производство са извършени множество разпити на свидетели и в това му качество е бил разпитван и ищеца на 26.02.16г. и на 24.03.17г. (т. I, л. 127-128 и л. 160-162). В протокола от разпита на 26.02.16г. е отразено неговото изявление, че инцидентът на 01.07.14г. няма връзка с неговото напускане на фирмата - просто на мястото на дотогавашния зам. директор на предприятието М. К. е дошъл Г. Х., с когото „не намерили общ език“.

Ищецът е бил **привлечен като обвиняем** с постановление на разследващ полицай от **13.06.17г.**, за извършено престъпление на 01.07.14г. по чл. 123, ал. 1 от НК – че в качеството си на заместник-директор предприятие – технически въпроси в „Пл.-Т“ АД, гр. Т., причинил смъртта на И. Н. С. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност – при индивидуализиране на обстоятелствата и нарушените правни норми. На същата дата ищецът е бил разпитан в качеството си на обвиняем, в присъствието на защитник в лицето на адв. П. Ч.. Б. се е възползвал от правото си да не дава обяснения. Видно от приложеното по ДП свидетелство за съдимост, че ищецът е бил осъждан с присъда от 16.09.1996г. от Военен съд-Варна за престъпление по чл. 338, ал. 1, пр. 2 от НК като му е било наложена глоба. Същият е бил реабилитиран по

право от 13.09.2000г. (т. I, л. 61-64). Материалите от разследването са били предявени на ищеца и неговият защитник в период от три дни – на 06.07.17г. (от 12:30ч. до 17:30ч.), на 07.07.17г. (от 12:30ч. до 15:00ч.) и на 10.07.17г. (от 10:00ч. до 16:45ч.) – т. VII, л. 102-106. С постановление от 14.07.17г. на прокурор при ОП-Добрич са били частично уважени направените от обвиняемия и от неговия защитник искания за събиране на допълнителни доказателства. Допълнително предявяване на материалите от разследването е било извършено на ищеца на 19.04.18г. (от 10:00ч. до 13:15 ч.). Направеното ново доказателствено искане от обвиняемия не е било уважено с постановление от 27.04.18г. и на 18.05.18г. е изготвено мнение от разследващия полицаи за предаването му на съд. На 05.06.18г. е изготвено ново постановление за привличане на ищеца като обвиняем за същото престъпление при прецизиране на нарушените норми за безопасност (т. VIII, л. 64-77).

Срещу ищеца е бил депозиран в съда обвинителен акт на 08.06.18г., по който е било образувано НОХД № 211/18г. на ОС-Добрич. В насроченото открито с.з. на 27.09.18г. подсъдимият се е явил, но ход на разпоредителното заседание не е бил даден поради необходимостта от събиране на доказателства за настъпила смърт в Р. Т. на пострадало лице (баба на загиналия при злополуката). По същата причина не е бил даден ход на делото и на 01.11.18г., на 27.11.18г., на 31.01.19г., на 04.04.19г., на 12.11.19г. Ход на разпоредително заседание е бил даден на 14.01.20г. и поради необходимостта от призоваването на свидетели и вещи лица, за които не е било дадено съгласие да не се провежда разпит, делото е било отложено за 12.03.20г. На посочената дата е проведено с.з., в което са били разпитани призованите свидетели. В с.з. на 14.05.20г. са били проведени допълнителни процесуално-следствени действия, но поради междувременно настъпилата смърт на вещо лице, изготвило заключение на досъдебното производство, е била назначена в съдебната фаза повторна комплексна СТЕ. По изложени подробни съображения от представителя на обвинението в молба от 02.06.20г., е било отправено искане за отвод на председателя на съдебния състав, разглеждащ делото. С определение от 03.06.20г. съдебният състав се е отвел от разглеждането на делото.

Новоопределеният съдия-докладчик е насрочил разпоредително заседание на 03.08.20г. и след провеждането му, на същата дата е било проведено и с.з. за предварително изслушване на страните по реда на гл. XXVII от НПК. За провеждането на съдебно следствие чрез разпит на част от свидетелите и на вещите лица по СТЕ е проведено с.з. на 12.10.20г., когато са осъществени и съответните процесуални действия за период от 10:00ч. до 16:50ч. На 18.11.20г. след дадените от подсъдимия обяснения и приобщаване на материалите от ДП е бил даден ход на съдебните прения и производството е продължило от 10:00ч. до 16:10ч. С присъда № 260005/18.11.20г. Б. е бил признат за невиновен по повдигнатото му обвинение и наложената му МНО „Подписка“ е била отменена.

Въз основа на протест на прокурора е било образувано ВНОХД № 115/21г. на ВАпС. В проведеното открито с.з. на 24.06.21г. представителят на обвинението е заявил, че не оттегля подадения протест, но и не го поддържа поради липсата на виновно поведение от страна на подсъдимия. С решение № 9/02.02.22г. въззивният съд е потвърдил първоинстанционната присъда и поради необжалването му, последната е **влязла в сила на 11.03.22г.**

Поради установеното по-горе следва да се приеме, че спрямо ищеца е било проведено незаконно наказателно производство, преминало през досъдебна и съдебна фаза на две съдебни инстанции. Повдигнатото му обвинение е било за извършването на тежко престъпление по см. на чл. 93, т. 7 от НК, тъй като предвиденото наказание в нормата на чл. 123, ал. 1 от НК е „лишаване от свобода“ за срок от 1 до 6 години. Вземата МНО по отношение на ищеца е била най-леката – „Подписка“ и няма данни същата да му е нарушила по съществен начин личните права и свободата на придвижване. В рамките на наказателния процес не са били постановявани осъдителни присъди против ищеца. Освен това, още в откритото с.з. пред въззивната инстанция на 24.06.21г. представителят на обвинението е заявил, че изцяло е съгласен с мотивите на оправдателната присъда и поради това не поддържа подадения от долустоящия прокурор протест. Това означава, че още в този момент ищецът е имал правнообоснованото очакване за потвърждаване на оправдателната присъда спрямо него, което е и станало с постановеното въззивно решение.

Видно от представените пред първата инстанция доказателства, че въз основа на издадено на ищеца удостоверение от ОП-Варна на 23.01.20г. за наличието на данни за обвинения срещу него по неприключени наказателни производства, същият с протокол от 18.02.20г. е предал на служител на Първо РУ на МВР-Варна законно притежаваните от него 3 броя бойни пистолета и боеприпаси за тях. Преди изтичане на едногодишния срок по чл. 213, ал. 2 от ЗОБВВПИ ищецът е сключил договор на 02.02.21г. за продажбата на оръжията(л. 176-180). В първото по делото с.з. ищецът е обяснил, че по време на досъдебното производство срокът на разрешителното за оръжието му е изтекъл и при наличието на отбелязването в издаденото удостоверение за наличието на висящото наказателно производство против него, в МВР му обяснили, че е по-добре да предаде доброволно оръжието си, тъй като ако се стигне до оправдателна присъда – по-лесно ще му го върнат. С това ищецът обяснява взетото решение да продаде оръжието си.

От горните обстоятелства съдът намира, че не е било наложително ищецът да продава оръжията си, тъй като е могъл да се възползва от нормата на чл. 213, ал. 3, изр. 2 и ал. 4 от ЗОБВВПИ и в посочения от закона срок след влизането в сила на оправдателната присъда, да подаде заявление за издаване на съответно разрешение. Поради това, съдът намира, че вреди от наказателното производство в тази насока за ищеца не са налице.

Както се посочи и по-горе, наказателното производство против ищеца е започнало от момента на привличането му като обвиняем на 13.06.17г.

Преди това същото е водено срещу неизвестен извършител и при липсата на яснота относно възможния извършител на деянието, предвид множеството лица, които са изпълнявали длъжности, свързани с осигуряването на безопасна експлоатация на машината, на която е настъпило произшествието, както и такива, отговорни за осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд в предприятието. Наказателното производство против ищеца е приключило с влизането в сила на въззивното решение на 11.03.22г. – общата продължителност спрямо него е била **4 години и 9 месеца**. Имайки предвид характера на деянието, за което е било повдигнато обвинението, необходимостта от събиране на множество гласни доказателства и експертни заключения, необходимостта от събиране на доказателства от производителя на машината в чужбина, доказателства относно настъпилата смърт на пострадало лице в чужбина, необходимостта от провеждане на нова комплексна СТЕ, предвид настъпилата смърт на експерт в съдебната фаза на процеса, следва да се приеме, че разследващите органи и тези, осъществяващи правораздавателната функция, са полагали усилия за своевременното провеждане на производството. Същевременно ищецът се е явявал без изключение на всички насрочени заседания и не е станал причина по никакъв начин за увеличаване продължителността на производството. Съдът намира, че въпреки положените усилия от компетентните органи, все пак е налице нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията. Това е така, защото представителят на прокуратурата е могъл да положи необходимите усилия за установяването на факта на настъпилата смърт в чужбина на пострадало лице, да направи своевременно искането си за отвод на съдебния състав, а не след провеждането на множество-процесуално-следствени действия от първоинстанционния съд. Освен това е налице и забавяне при постановяването на въззивния съдебен акт с около 6 месеца (и в тази хипотеза надлежен процесуален субституент на държавата може да е прокуратурата съобразно изложеното в Тълкувателно решение № 5 от 15.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 5/2013 г., ОСГК, както и разясненията, дадени с ТР № 1/27.11.23г. по т.д. № 1/22г. на ОСГК на ВКС относно присъждането на глобално обезщетение по иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ при наличието на оплаквания за неразумен срок на провеждане на наказателния процес).

За установяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди от воденото срещу него незаконно наказателно производство в двете му фази, по делото са ангажирани гласни доказателства чрез разпита на свидетели. Според показанията на св. Г., той е научил от самия ищец за повдигнатото му обвинение. Това станало, след като свидетелят попитал ищеца за причините да не му се обаждат и да не участва в събиранията на бившите състуденти. Описва ищеца като човек, който е помагал на много колеги, след като е завършил право. След обвинението ищецът се променил, станал затворен и често лежал в болници. Ищецът му споделил, че след повдигането на обвинението са му казали да напусне работата си. След това е започвал

работа на други места, но отсъствията по повод на делото и изпитваната тревога му пречели да изпълнява задълженията си. Свидетелят сочи, че той не е променил отношението си към ищеца след като разбрал за повдигнатото му обвинение. Соци, че промените у ищеца са от последните 6-7 години, но може и да са повече.

Показанията на разпитаната като свидетел съпруга на ищеца, съдът преценява с оглед нормата на чл. 172 от ГПК. Тя сочи, че на съпруга ѝ са повдигнали обвинение през 2014г. и тогава той е имал очакването за бързо приключване на случая, тъй като не е имал вина. В началото на обвинението ищецът получил голям стрес, а след това -отчаяние, а когато нещата се протакали във времето, било много трагично. Съпругът ѝ започнал да вдига високо кръвно и сърцето му не било добре. Освен това започнал да се кара със съпругата си и със своята майка, и това продължило почти 10 години. Всичко това се отразило на отношенията между двамата съпрузи, които оттогава и понастоящем живеят в отделни стаи, защото ищецът е непрекъснато в депресивно състояние, стресове и караници, а понякога почти се стигало до бой. Преди това свидетелката описва ищеца като спокоен и неизбухлив човек, който имал приятели. Соци, че сега почти нямат общи познати. Свидетелката излага, че след обвинението началниците на предприятието са накарали съпруга ѝ да напусне – факт, който е научила от него. Споделя за смяната на множество длъжности на ищеца и при различни работодатели след напускането на работата – или му омръзвало, или поради нещо друго. Преди да отиде в гр. Т. ищецът работил в полицията около * години, но и оттам са му били наредили да напусне по някакъв начин – пенсионира се.

От приетите като доказателства заверени копия на трудови договори, сключвани от ищеца след напускането му от „Пл.-Т“ АД, гр. Т., се установява следното: на 19.07.17г. ищецът, като пенсионер, е бил назначен на длъжност „обслужващ газостанция“ в „М. гр.“ ООД; на 30.07.20г. ищецът е бил назначен на длъжност „завеждащ административна служба“ в „Б.“ АД на непълен работен ден от 4 часа.; на 24.04.23г. е сключил трудов договор с „Тр.-5“ ЕООД за длъжността „организатор работа с клиенти“ при пълен работен ден. Липсват доказателства за причините на прекратяване на трудовите правоотношения с посочените работодатели.

В първото по делото с.з. ищецът е заявил, че след като през 2014г. е започнало досъдебното производство срещу него, просто са му казали да напусне работа и бил принуден да подаде такава молба.

Съдът намира, че по делото не са налице доказателства за основанието, на което е било прекратено трудовото правоотношение на ищеца с „Пл.-Т“ АД, гр. Т.. Освен това, както се установи и по-горе, към 2014г. наказателното производство е било в много ранна фаза и е било образувано срещу неизвестен извършител. Ищецът е бил разпитан като свидетел по ДП едва през 2016г. По същото са били разпитвани много други служители и работници в предприятието и едва след събиране на множество гласни и

писмени доказателства, през 2017г. ищецът е бил привлечен като обвиняем. При разпита си на 26.02.16г. пред разследващите органи ищецът е посочил, че неговото напускане на фирмата няма връзка с инцидента на 01.07.14г. Освен това, спрямо ищеца не са били наложени мерки за процесуална принуда, които да са пречатили възможността той да упражнява правото си на труд, съобразно своето образование и квалификация. В тази връзка съдът не кредитира показанията на разпитаните по делото двама свидетели в частта им относно причините за напускането на работата в гр. Т.. И двамата са научили от самия ищец, че от предприятието са го принудили да напусне, но доказателства за това липсват. Освен това неговата съпруга сочи, че причините за честата смяна на длъжностите по-късно е била поради това, че му омръзвало или поради нещо друго. Липсват доказателства, че именно незаконното обвинение е станало причина за освобождаването на ищеца от „Пл.-Т“ АД, гр. Т., както и за честата смяна на други трудови длъжности.

Видно от представените от ищеца пред първата инстанция медицински документи, че на 08.01.16г. и на 03.10.18г. са били заверени рецептурни книжки на ищеца като хронично болен с посочени заболявания: „Х. болест без (з.) с. н.“ и „Други видове ст.“. От представените амбулаторни листи се установява провеждането на периодични медицински прегледи на ищеца от медицински специалисти: на 23.06.20г. и на 21.07.20г. е посочена основната диагноза „Х. с. без (з.) с. н.“ и придружаващи заболявания „Други видове ст.“ и „Л. н.“. В снетата анамнеза е отбелязано, че пациентът е с АХ, д. и п., провежда лечение с посочени медикаменти и споделя за реакции от същите. Оплаква са от шум в ушите. Не спазва диетичен режим. Отражена е констатацията, че се касае за пациент с високостепенна АОР, дилатирани синуси на В. и възх. Ао – препоръка за оперативно лечение, което засега отказва. При проведените на 23.04.21г., 30.11.21г. и 26.09.22г. медицински прегледи като основна диагноза е отбелязано „Други видове ст.“, а като придружаващо заболяване - „Х. болест със (з.) с. н.“, „Л. н.“. Предписана е медикаментозна терапия.

Пред въззивната инстанция са представени два амбулаторни листи за извършени прегледи от медицински специалист на 09.10.23г. В същите отново са отразени посочените по-горе основна диагноза и придружаващи заболявания и е извършена ехокардиография. Назначена е медикаментозна терапия.

Липсват медицински документи, установяващи лечение на ищеца в болнично заведение.

Пред първоинстанционния съд е изслушано заключението на комплексна съдебно-медицинска и съдебно-психологическа експертиза. Въз основа на коментираните по-горе амбулаторни листи и ехографски изследвания, представени пред първоинстанционния съд, съдебният медик е посочил, че х.та болест в хода на развитието си е довела до развитие на з. с. н.. Ехографски са били установени данни за симетрична л. хипертрофия с дилатация на лява камера и аорта. Лекостепенна аортна инсуфициенция (н.).

Съхранена систолна л. функция. Диастолна дисфункция. А. н. е възможно да бъде преодоляна с поставяне на изкуствена с. клапа. Вещото лице е посочило, че всички посочени по-горе заболявания са хронично протичащи, с многогодишна история и се нуждаят от постоянно наблюдение и лечение. Експертът сочи, че причините за възникване на х.та болест са комплексни – няма еднозначна причинно-следствена връзка между възникването на х. и състояния на тревога и стрес. х.та болест е свързана с повишение на стойностите на кръвно налягане, което повишаване нерядко се свързва с емоционални състояния и събития. В този смисъл е възможно наличието на повишени стойности на кръвното налягане да е свързано и с провеждането на определени процесуални действия. П.та е състояние, характеризиращо се с повтарящи се пристъпи на остър възпалителен артрит. Състоянието няма връзка със стресови състояния и психически напрежения. д.та е всяко състояние на нарушение на мастната обмяна на веществата в организма. Това може да се дължи, както на генетична предразположеност, така и на нездравословен начин на живот и придружаващи заболявания. ст.та е причинена от намален приток на кислород в сърдечния мускул. Причината е обикновено спазъм на коронарните артерии или запушването/стесняването им поради атеросклероза.

В с.з. вещото лице - съдебен медик допълва, че описаните в експертизата заболявания са хронични и има генетична предпоставка за тях. Посочените заболявания не могат да се свържат пряко с психичните заболявания, но могат да бъдат провокирани от това състояние. Посочва, че заболяванията от които страда ищеца, датират отпреди *г. и са резултат не толкова от извършваните процесуални действия спрямо него, а по-скоро заболяванията са се обострили от тези действия.

Според специалиста-психолог в живота на ищеца са се случили различни по сила и интензитет събития, които са довели до стресово състояние и дистрес (това е състояние на дълго продължаващ стрес с негативни последици). Сред тях се нареждат загубата на двете му дъщери – голямата е починала през *г., а втората му дъщеря – през *г. (така според изявлението на ищеца в с.з. на 03.10.23г.). Други стресогенни събития са и промените на работните места, тъй като изискват нови усилия за адаптиране и доказване пред работодател и трудов колектив. Освен това ищецът осъществява и гледането на своята възрастна майка и според експерта това е също фактор на стрес. И в тази редица от събития идва и повдигането на незаконното обвинение за причиняване на смърт по непредпазливост. Именно с последното съвпада и периода на възникналите сериозни здравословни проблеми, изразяващи се в констатирана х., проблеми с апетита и съня, ограничени социални контакти, проблеми в отношенията в семейството, сърцебиене и др. Този експерт е установил, че при ищеца е налице дистрес, който се изразява изключително негативно на психосоматичното му състояние с вегетативни изяви – затруднено дишане, нервни стомах, нервно напрежение, гняв. Част от същите са отшумели след признаването на ищеца

за невиновен, но понастоящем той страда от х., изискваща медикаментозно лечение, световъртеж, шум в ушите, кошмарни сънища, проблеми с апетита, загуба на вяра в себе си, ограничение на социалните контакти и проблеми в семейните отношения. По обяснения на самия ищец, започнал да употребява антидепресанти след консулт с познат колега от полицията – психолог.

В с.з. вещото лице-психолог добавя, че при ищеца може да се говори за хроничен стрес, като понастоящем са отшумели оплакванията от главоболие и затруднено дишане. Смята, че при ищеца все още е налице депресия. Излага още веднъж, че при ищеца е налице припокриване на страданията при наличието на различни стресогенни събития, като безспорно такива са загубата на двете му деца.

С оглед на изложеното съдът намира, че при ищеца са били налице сериозни негативни емоционални преживявания още преди повдигането му на обвинение за извършено престъпление – загубата на двете му дъщери през *г. и *г. Освен това същият е сменял и множество длъжности след като е бил помолен да се пенсионира след * години трудов стаж в полицията (така от показанията на съпругата му). Първоначално е постъпил на работа в предприятието в гр. Т., а след това е започвал работа при различни работодатели за кратки периоди от време. През 2014г. е настъпила смъртта на работник по време на експлоатацията на машина в рамките на производствения процес в предприятието, в което ищецът е започнал работа като заместник-директор, отговарящ за техническите въпроси. В същото време е изпълнявал и синовния си дълг като се грижил и за възрастен родител. Всички тези стресогенни фактори, както сочат и вещите лица, са обусловили влошаването на здравословното състояние на ищеца и са обусловили предпоставките за развитие на заболявания. Х.та болест при ищеца е официално констатирана през *г. (така от отразяването в издадената му рецептурна книжка на хронично болен), но според експерта, това заболяване е започнало да се развива още преди *г. Безспорно повдигането на незаконното обвинение през 2017г. е изиграло ролята на източник на повишен стрес, свързан с нервно напрежение и появата на вегетативни реакции на организма – безсъние, безапетитие, шум в ушите и др. Всичко това се е отразило на развитието на х.та болест като същото се е обострило (така вещото лице Д.).

Същевременно от показанията и на двамата свидетели, които в тази връзка съдът цени като достоверни поради тяхната непосредственост и безпротиворечивост, ищецът е ограничил своите социални контакти, изпитвал е напрежение и нервност, които не били толкова присъщи за него преди това. Съпругата му сочи, че техните семейни взаимоотношения са се влошили в периода на наказателното производство и това съдът приема, че е факт, имайки предвид интензивността на насрочване на открити съдебни заседания, извършването на процесуално-следствени действия в съдебната фаза, които сами по своя характер са репресивно въздействащи върху човешката психика.

Понастоящем ищецът все още продължава да е в състояние на стрес,

който експертът определя като хроничен стрес. Няма доказателства по делото (извън твърденията му пред вещото лице-психолог) ищецът да е посещавал лекар-специалист, както и за предприето адекватно лечение на депресивни състояния. Това, че същият е започнал да приема антидепресанти по препоръка на свой познат, не доказва нито необходимостта, нито адекватността на предприетото лечение.

В обобщение, към момента на повдигането на обвинението ищецът е бил на 58 години, пенсиониран поради работа в системата на МВР, трудово ангажиран на длъжности съобразно неговия образователен ценз (техническо и юридическо образование) до 2014г., а след това е сменял различни длъжности при различни работодатели. Същият е преживял смъртта на двете си деца , което безспорно е едно от най-тежките събития в живота на всеки родител, като смъртта на по-малката дъщеря е настъпила през *г. Всичко това е изиграло ролята на стресогенни фактори, довели до поставяне началото на здравословни проблеми като х. болест без (з.) с. н.. С началото на наказателното производство против ищеца, поставено през 2017г., същият е преживял силен стрес чрез повдигнатото му обвинение, който стрес се е превърнал в хроничен през времетраенето на цялото наказателно дело, продължило за период от 4 години и 9 месеца. През този период освен влошаване на х.та болест, която се изострила, се появили и вегетативните реакции на организма на ищеца. Последният ограничил социалните си контакти и взаимоотношенията в семейството му се влошили. Няма доказателства незаконното обвинение да е било разпространено в социалното му обкръжение, извън най-тесния приятелски кръг, при което не са налице данни за намаляване на доверието у ищеца от неговите близки и приятели. Няма доказателства незаконното обвинение да е повлияло и на трудовата ангажираност и възможността за пълноценна трудова реализация на ищеца, съобразно образователния му ценз и квалификация. Налице е оправдателна присъда, протеста против която не е бил поддържан от представителя на обвинението пред въззивната инстанция. На ищеца е била наложена най-леката МНО, която не го е ограничила в свободното придвижване и социално функциониране.

С оглед на всичко гореизложено, следва да се приеме, че за така претърпените негативни последици, в резултат на незаконно повдигнатото против ищеца обвинение, отчитайки посочените конкретно установени по делото обстоятелства, както и социално-икономическа обстановка в страната в периода на понасяне на вредите (2017г.-2022г.), когато минималната работна заплата за страната е била съответно през годините: 460 лв., 510 лв, 560 лв., 610 лв., 650 лв., 710 лв., а средният паричен доход на едно лице по данни на НСИ е бил съответно 5 526 за 2017г., 5 940 лв. за 2018г., 6 529 лв. за 2019г., 6 951 лв. за 2020г., 7 657 лв. за 2021г. и 8 949 лв. за 2022г., адекватното парично обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, следва да се определи в размер на общо **11 000 лв. (10 000 лв. за незаконно повдигнатото и поддържано обвинение и 1 000 лв. за**

продължилото извън разумния срок наказателно производство). Горната сума, представлява около **19 средно аритметично изчислени минимални работни заплати за периода и около 1.6 от средно аритметичния среден паричен годишен доход на едно лице за посочения период).**

Поради несъвпадане на правния извод, инкорпориран в първоинстанционното решение, досежно размера на обезщетението за неимуществени вреди, същото следва да бъде отменено за горницата над дължимия размер от 11 000 лв. до присъдения размер от 15 000 лв. и предявеният иск в тази му част следва да се отхвърли като неоснователен. Обжалваното решение следва да се потвърди в частите му, с които е уважен иска над необжалвания от ответника размер от 4 000 лв. до дължимия размер от 11 000 лв., както и в частта, с която е отхвърлен този иск за горницата над 15 000 лв. до претендирувания размер от 50 000 лв.

По иска за имуществени вреди.

Изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или прекратено на основанията, посочени в чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на това производство (Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на ВКС по т. д. № 1/2017 г., ОСГК).

Установи се, че в рамките на наказателното производство ищецът е бил защитаван от адв. П. Ч. от АК-Варна. Пред първоинстанционния съд са представени три договора за правна защита и съдействие, сключени между ищеца и адв. Ч., съответно: на 07.06.18г. за защитата по ДП № 139/14г. на РУ на МВР-Тервел при договорено възнаграждение от 1 000 лв., платена в брой; на 10.03.20г. за защитата по НОХД № 211/18г. на ОС-Добрич при договорено възнаграждение от 1 000 лв., платена в брой; на 14.07.21г. за защитата по ВНОХД № 115/21г. на ВАпС, при договорено възнаграждение от 1 000 лв., платена в брой. Самото отбелязване в договора за извършване на плащането в брой, удостоверено от изпълнителя по договора за правна защита и съдействие, има характера на разписка за плащането на сумата (т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012г., ОСГТК). Отделно от това, няма нормативно изискване относно формата на договорите между адвокат и клиент (виж чл. 36, ал. 2 и ал. 3 от ЗАдв.), а още по-малко - договорите да са заверени от съответен орган и да имат номера. Последното има отношение към фискалната отговорност на адвоката, но не и по доказване на разноските за адвокатски възнаграждения в гражданското съдопроизводство.

Едва пред въззивната инстанция представителят на ответника направи възражение за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения, което предвид несвоевременното му релевиране, не следва да бъде разглеждано.

Поради това на ищеца се дължи заплащането на сумата от 3 000 лв.

като обезщетение за претърпени имуществени вреди във връзка с незаконно повдигнатото му обвинение, изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения за осъществяване на защитата в наказателното производство.

Поради отправеното с исковата молба искане за присъждане на законна лихва от влизането в сила на оправдателната присъда само върху обезщетението за неимуществени вреди, законна лихва върху претендираното обезщетение за имуществени вреди не следва да се присъжда.

Неоснователен е искът за присъждане на сумата от общо 792 лв. като обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди от незаконното наказателно производство, съизмерими с направените пътни и дневни разходи за 12 явявания по наказателното дело пред ДОС, тъй като липсват доказателства за реалното им извършване.

Първоинстанционното решение следва да се потвърди в частите, с които е уважен иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 3 000 лв. и е отхвърлен този иск за присъждане на сумата от 792 лв.

По разноските за въззивното производство.

Предвид неоснователността на въззивната жалба на ищеца, разноски в настоящото производство не следва да му се присъждат. Освен това, въпреки представените доказателства за осъществена пред въззивната инстанция безплатна адвокатска защита и съдействие от адв. Р. Х. в полза на В. П. Б., на същата не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение. Това е така, защото адв. Х. не е предприела и осъществила никакви процесуални действия по защита срещу въззивната жалба на ответника – не е подаден отговор на въззивната жалба на Прокуратурата на Република България, не е изразено становище по същата нито в открито съдебно заседание, нито в депозираните писмени бележки – изразеното становище е, че се поддържа собствената въззивна жалба и се представят писмени бележки в подкрепа на същата. Поради неоснователността на въззивната жалба на ищеца, адвокатско възнаграждение в полза на осъществилия безплатната адвокатска защита по тази въззивна жалба адвокат, не се следва.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1248/30.10.2023г., постановено по гражданско дело № 313 по описа за 2023г. на Окръжен съд-Варна, **в частта му**, с която Прокуратурата на Република България, гр. София е осъдена да заплати на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ на В. П. Б., ЕГН ***** от гр. В. сумата, представляваща **разликата над 11 000 лв. до присъдената сума от 15 000 лева**, като обезщетение за причинените му неимуществени вреди, вследствие повдигането и поддържането на обвинение за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, по което е бил оправдан с присъда № 260005/18.11.2020 г. по НОХД № 211 по описа за 2018 г. на Окръжен съд Добрич, потвърдена с решение № 9/02.02.2022 г. по ВНОХД № 115/2021г. на Варненския

апелативен съд, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на влизане на присъдата в сила: 11.03.2022г., до окончателното изплащане на задължението, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на В. П. Б., ЕГН ***** от гр. В. за осъждане на Прокуратурата на Република България, гр. София да му заплати **разликата над 11 000 лв. до 15 000 лева**, като обезщетение за причинените му неимуществени вреди, вследствие повдигането и поддържането на обвинение за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, по което е бил оправдан с присъда № 260005/18.11.2020 г. по НОХД № 211 по описа за 2018 г. на Окръжен съд Добрич, потвърдена с решение № 9/02.02.2022 г. по ВНОХД № 115/2021г. на Варненския апелативен съд, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на влизане на присъдата в сила: 11.03.2022г. до окончателното изплащане на задължението.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1248/30.10.2023г., постановено по гражданско дело № 313 по описа за 2023г. на Окръжен съд-Варна, **в частите му**, с които:

- Прокуратурата на Република България, гр. София е осъдена да заплати на В. П. Б., ЕГН ***** от гр. В. сумата, **представляваща разликата над необжалвания размер от 4 000 лв. до дължимия размер от 11 000 лв.**, като обезщетение за причинените му неимуществени вреди, **както и за сумата от 3 000 лв.**, като обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на повдигането и поддържането на обвинение за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, по което е бил оправдан с присъда № 260005/18.11.2020 г. по НОХД № 211 по описа за 2018 г. на Окръжен съд Добрич, потвърдена с решение № 9/02.02.2022 г. по ВНОХД № 115/2021г. на Варненския апелативен съд, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на влизане на присъдата в сила: 11.03.2022г. до окончателното изплащане на задължението;

- са отхвърлени исковете, предявени от В. П. Б., ЕГН ***** от гр. В. срещу Прокуратурата на Република България, гр. София за заплащане на горницата над 15 000 лв. до 50 000 лв., като обезщетение за причинените му неимуществени вреди, и за заплащане на сумата от 792 лв., като обезщетение за имуществени вреди, които вреди са вследствие повдигането и поддържането на обвинение за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, по което е бил оправдан с присъда № 260005/18.11.2020 г. по НОХД № 211 по описа за 2018 г. на Окръжен съд Добрич, потвърдена с решение № 9/02.02.2022 г. по ВНОХД № 115/2021г. на Варненския апелативен съд, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните при

наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, **само в частта относно неимуществените вреди.** В останалата част (относно исковете за имуществени вреди) настоящото решение не подлежи на обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____